

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a JUDr. Jany Kábrtové ve věci žalobce: **Burberry Limited**, se sídlem Londýn, Horseferry House, Horseferry Road, Velká Británie, zast. Mgr. Markétou Shubik, patentovým zástupcem, se sídlem Praha 4, Terasovitá 957/7, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. dubna 2015, č. j. 16400-3/2015-900000-304.1, **t a k t o** :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 23. dubna 2015, č. j. 16400-3/2015-900000-304.1 se z r u š u j e a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 9.800,- Kč do osmi dnů od právní moci tohoto rozhodnutí do rukou jeho zástupce Mgr. Markéty Shubik, Praha 4, Terasovitá 957/7,**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 23. 4. 2015, č. j. 16400-3/2015-900000-304.1, žalovaný dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu v platném znění (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Celního úřadu pro Královéhradecký kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 4. 3. 2015, č. j. 14111/2015-550000-05, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o přijetí opatření na vnitrostátním trhu, a napadené rozhodnutí potvrdil.

Ve včas podané žalobě žalobce tvrdil, že byl uvedeným rozhodnutím a v řízení, které mu předcházelo, ukrácen na svých právech. Domáhal se jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. K věci uvedl, že dne 2. 3. 2015 podal žádost o přijetí opatření na vnitřním trhu dle § 16 odst. 2 zákona č. 355/2014 Sb., o působnosti orgánů Celní správy České republiky při vymáhání práv duševního vlastnictví (dále jen „zákon č. 355/2014 Sb.“). Jeho žádost byla zamítnuta pro nedostatky plné moci právního zástupce.

Žalobce vyslovil nesouhlas s postupem žalovaného, který nevzal v úvahu, že celní úřad srovnával originální anglickou verzi plné moci právního zástupce žalobce a její ověřený překlad, přičemž upřednostnil verzi anglickou dle vlastní významové interpretace, konkrétně vyslovil, že anglické slovo „complaint“, které je v úředním překladu přeloženo jako „správní žádost“, odpovídá spíše významu „stížnost“ nebo „žaloba“. I tato úvaha ho pak vedla k závěru, že plná moc neprokazuje jednoznačně oprávnění právního zástupce k podání žádosti o přijetí opatření na vnitrostátním trhu.

Podle žalobce žalovanému nepřísluší polemizovat o správnosti překladu plné moci autorizovaným překladatelem jmenovaným soudem, neboť jako správní orgán může ve smyslu ust. § 2 odst. 2 správního řádu uplatňovat svou pravomoc jen k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena a pouze v rozsahu v jakém mu byla svěřena. Gramatický a významový rozbor ověřeného překladu dokumentu do ní dle žalobce zcela jistě nezapadá. Poukázal na ust. § 16 odst. 2 správního řádu, připomněl, že se jím řídil a legitimně očekával, že se jím bude řídit i celní úřad. Souhlasil sice se žalovaným, že každé podání je třeba posuzovat podle jeho obsahu, celní úřad však nebyl oprávněn rozporovat úřední překlad listiny nebo si vytvářet překlady vlastní. Podle žalobce byla část plné moci opravňující zástupce žalobce *„podávat trestní nebo správní žádosti a podání a vést vyplývající řízení“* zcela nelogicky a protiprávně označena jako nedostatečná pro zastoupení při podání žádosti o přijetí opatření na vnitrostátním trhu, a to navzdory tomu, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uznal, že zmíněná žádost je podáním dle § 37 i § 45 správního řádu. Žalovaný tak upřel žalobci právo podat prostřednictvím svého zástupce správní žádost, ačkoliv ho k tomu plná moc výslovně opravňovala.

V závěru žalobce uvedl, že zpochybněním předložené plné moci mu žalovaný znemožnil učinit podání k ochraně práv duševního vlastnictví, tím překročil svoji pravomoc a porušil zásadu zákazu zneužití pravomoci.

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný poukázal na to, že žalobní body, jak je žalobce popsal v bodu II. žaloby, se shodují s odvolacími námitkami. Proto v plném rozsahu odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí. Za stěžejní bod sporu označil otázku, zda žalobcem předložená plná moc obстоjí ve světle zákona č. 355/2014 Sb., v souvislosti s vymáháním práv duševního vlastnictví, který nabyt účinnosti dne 1. 1. 2015. Celní úřad dospěl k závěru, že tomu tak není a k jeho názoru se připojil i žalovaný. Správní orgány by měly upozornit účastníka řízení na obsahovou nepřesnost, nedostatečnost či nejasnost předložené plné moci s ohledem na novou právní úpravu i s přihlédnutím k právní opatrnosti. Tento právní krok ve vztahu k žalobci pak našel odezvu v tom, že žalobce předložil novou plnou moc, na jejímž základě byla další žádost žalobce o přijetí opatření na vnitrostátním trhu schválena.

Žalovaný označil podanou žalobu za nedůvodnou a navrhl její zamítnutí.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 citovaného zákona, když souhlas žalobkyně i žalovaného s takovým postupem byl dán za dodržení podmínek stanovených ve větě druhé zmíněného zákonného ustanovení. O věci usoudil následovně.

Jak vyplývá z obsahu žalobních námitek i odůvodnění napadeného rozhodnutí, podstatou sporu mezi účastníky je, zda žalobcem předložená moc opravňovala M. S. k podání žádosti o přijetí opatření na vnitrostátním trhu podle § 16 odst. 2 zákona č. 355/2014 Sb.

Z obsahu předloženého správního spisu krajský soud zjistil, že dne 2. 3. 2015 byla celnímu úřadu doručena žádost o přijetí opatření na vnitrostátním trhu, kde jako žadatel byl uveden žalobce a byla podepsána M. S., jako zástupkyní žalobce. Příložená plná moc byla datována dnem 19. 5. 2014 a podepsal ji S. L., ředitel ochranné značky žalobce. Dle úředního překladu provedeného Z. J. tlumočnickí jazyka anglického, uvedená plná moc opravňuje za žalobce (pro Českou republiku a Slovensko) paní M. S. mimo jiné - „*podávat trestní nebo správní žádosti a podání a vést vyplývající řízení*“.

Celní úřad v odůvodnění svého rozhodnutí, kterým zamítl žádost žalobkyně o přijetí opatření na vnitrostátním trhu, uvedl, že z věty „*podávat trestní nebo správní žádosti a podání a vést vyplývající řízení*“ jednoznačně nevyplývá oprávnění podávat žádost o přijetí opatření na vnitrostátním trhu, neboť v kontextu celé plné moci se může jednat spíše o oprávnění podávat trestní oznámení a správní žaloby, což dle celního úřadu také koresponduje se slovem „*complaint*“ použitým v anglické verzi plné moci, překládaným do českého jazyka zpravidla jako stížnost, resp. žaloba. Celní úřad tak neměl za jednoznačně prokázané, že v tomto konkrétním případě byla žádost o přijetí opatření na vnitrostátním trhu podepsána osobou k tomu oprávněnou, resp. že zástupce uvedený v kolonce č. 3 formuláře žádosti (tj. Markéta Shubik) je oprávněn k provádění úkonu jménem zastoupeného, a proto nemá prokázané, že osoba uvedená v kolonce č. 1 formuláře žádosti (tj. žalobce) měla v úmyslu žádost o přijetí opatření na vnitrostátním trhu. K upřesnění plné moci neměl celní úřad s ohledem na ust. § 16 odst. 2 zákona č. 355/2014 Sb. dostatek prostoru.

Žalovaný se se závěry celního úřadu ztotožnil. Poukázal na to, že v minulosti celní úřad akceptoval plné moci v anglickém jazyce udělené zástupci pro řízení podle nařízení Evropského parlamentu a rady č. 608/2013 ze dne 12. 6. 2013 o vymáhání práv duševního vlastnictví celními orgány a o zrušení nařízení Rady č. 1383/2003 a to z důvodů, že z jejich obsahu bylo zřejmé, že zástupce je oprávněn žádosti dle citovaného nařízení podávat a řízení vést. Pochybnosti nastaly v roce 2015, kdy vešel v účinnost zákon č. 355/2014 Sb., proto celní úřad informoval zástupce žalobce, že dle jeho názoru takto koncipovaná plná moc jej neopravňuje k podání žádosti o přijetí opatření na vnitrostátním trhu, neboť pro tento zákon v části týkající se přijímání opatření na vnitrostátním trhu není nařízení 608/2013 adaptačním předpisem. Žalovaný trval na tom, že nelze akceptovat žádný text bez přihlédnutí k jeho obsahu. Pokud z překladu plné moci nevyplývá tvrzené oprávnění, nebo z něj nevyplývá jednoznačně, musí být tato vada odstraněna. V posuzovaném případě

dospěl celní úřad k závěru, že vzhledem ke lhůtě dané v § 16 odst. 2 zákona č. 355/2014 Sb., není prostor k vyjádření účastníka řízení a odstranění vad podání.

Ve správním spise je dále založena plná moc ze dne 5. 3. 2015, kterou podepsal S. L. a kterou M. S. zmocnil za žalobce k provádění jakékoliv činnosti v souvislosti s porušováním nebo při podezření z porušování práv duševního vlastnictví žalobce včetně zastupování v trestním, správním a civilním, řízení v souladu s opatřeními, zákony či nařízeními, které se týkají porušování práv duševního vlastnictví; a dále k vyjednávání, uzavírání a přijímání plnění ze soudních a mimo soudních dohod při porušení práv duševního vlastnictví. Plná moc byla vyhotovena v anglickém jazyce a opatřena českým překladem. K ní byla připojena žádost žalobce, zast. M. S., o přijetí opatření na vnitrostátním trhu ze dne 6. 3. 2015 a rozhodnutí ze dne 11. 3. 2015, kterým celní úřad takovou žádost schválil, i když z obsahu rozhodnutí nelze zjistit, o jaké žádosti a ze kterého dne bylo rozhodováno.

Úvodem je třeba připomenout, že plná moc je jen listinou osvědčující uzavření dohody o plné moci. Obecně platí, že ten, kdo vystupoval v řízení jako zástupce účastníka, aniž se takovou plnou mocí prokázal, a tuto předloží dodatečně ve stanovené lhůtě, je tím nedostatek průkazu k zastoupení zhojen a jsou tak schváleny i ty úkony učiněné v řízení zástupcem účastníka, k nimž došlo před podpisem plné moci (shodně viz komentář ke správnímu řádu, autor JUDr. Josef Vedral, Ph.D., II vydání). V posuzovaném případě byl celní úřad povinen o návrhu na přijetí opatření na vnitrostátním trhu rozhodnout, v souladu s ust. § 16 odst. 2 zákona č. 355/2014 Sb., do dvou dnů. Žalovaný k odvolání žalobce pak rozhodoval dne 23. 4. 2015, kdy už celní úřad disponoval novou plnou mocí (datovanou dnem 5. 3. 2015), kterou následně, i když ze správního spisu není zcela jednoznačně patrné kdy, zástupkyně žalobce celnímu úřadu předložila. Žalovaný v odůvodnění napadeného i ve vyjádření k žalobě opakovaně poukázal na to, že žalobce předložil novou plnou moc, na jejímž základě bylo již dne 11. 3. 2015 žádosti žalobce o vydání opatření na vnitřním trhu vyhověno a vydána vyhovující rozhodnutí. Žalovaný neuvedl datum vystavení této nové plné moci, uvedl však číslo jednací následně vydaného rozhodnutí celního úřadu (č. j. 15310/2015-550000-05) a do spisu založil plnou moc datovanou právě dnem 5. 3. 2015. Lze také vycházet z vyjádření žalovaného k žalobě ze dne 5. 8. 2015, kde uvedl, že posuzovaný krok celního úřadu našel odezvu v zaslání nové plné moci, kterou celní úřad akceptoval a na jejím základě vydal dne 11. 3. 2015 nové rozhodnutí o žádosti na přijetí opatření na vnitrostátním trhu. Podle názoru krajského soudu měl celní úřad nově předloženou plnou k dispozici v době, kdy žalovaný vydával napadené rozhodnutí, (tj. dne 23. 4. 2015). Žalovaný na ni měl reagovat, postupovat shora naznačeným způsobem a úkony zástupkyně žalobce učiněné před předložením nové plné moci akceptovat.

Dále se krajský soud zabýval otázkou, zda plná moc ze dne 19. 5. 2014 opravňovala zástupkyni žalobce M. S. k podání žádosti o přijetí opatření na vnitřním trhu, učiněné vůči celnímu úřadu dne 2. 3. 2015. Jak vyplývá ze shora uvedeného, zástupkyně žalobce předložila celnímu úřadu spolu s návrhem plnou moc ze dne 19. 5. 2014 spolu s jejím překladem, který byl zadán Z. J. tlumočnický jazyka anglického. Celní úřad, tento překlad následně zpochybnil, sám ho upravil a z takto upraveného textu při svém dalším rozhodování vycházel. Krajský soud musí takový postup označit za zcela odporující zásadám správního řízení. Pokud měl celní úřad pochybnosti o správnosti překladu, měl požádat tlumočníka, aby se k jeho

připomínkám vyjádřil a svoje stanovisko zdůvodnil, případně měl zadat překlad sporné části jinému tlumočníku. I když byl v dané věci omezen ust. § 16 odst. 2 zákona č. 355/2014 Sb., které mu ukládalo rozhodnout o návrhu do dvou dnů, nebyl oprávněn nahradit úřední překlad tlumočníka svým vlastním překladem. Z tohoto závěru krajský soud vycházel a v jeho světle hodnotil plnou moc ve znění uvedeném v překladu tlumočnice Z. J. Z něho vyplývá, že M. S. byla oprávněna za žalobce „*podávat trestní nebo správní žádosti a podání a vést vyplývající řízení*“. Žádost o přijetí opatření na vnitřním trhu, kterou zaslala celnímu úřadu dne 2. 3. 2015 je nepochybně správním podáním, a to bez ohledu na to, zda ve vztahu k dalším oprávněním uděleným v této plné moci se toto zmocnění jeví jako nadbytečné.

Nelze ani přehlédnout, že M. S. za společnost jednala a stejné návrhy nepochybně podávala na základě zmíněné plné moci ze dne 19. 5. 2014 až do 1. 1. 2015 a následně pak i na základě plné moci ze dne 5. 3. 2015. Z pohledu toho co bylo řečeno o vztahu mezi smlouvou o zastoupení a plnou mocí, je více než pravděpodobný závěr, že k takovým úkonům byla dle smlouvy o zastoupení oprávněna.

Krajský soud z důvodů, které jsou podány shora napadené rozhodnutí žalovaného dle § 78 odst. 1 s. ř. s., zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude zavázán vysloveným právním názorem (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč a náhradě nákladů poskytnuté za 2 úkony po 3.100 Kč včetně paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d/ a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej

zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 28. července 2016

Mgr. Marie Kocouková v. r.
předsedkyně senátu